

ZOEK NAAR MIJ

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Tot op de bodem
Vind haar
Achter je*

Lisa Gardner
Zoek naar mij

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2019
AMSTERDAM

Copyright © 2018 Lisa Gardner Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Els Franci-Ekeler
Oorspronkelijke titel *Look For Me*
Oorspronkelijke uitgever Dutton, New York
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagillustratie © Rekha Garton/Arcangel Images en
Mark Owen/Trevillion Images
Foto auteur Deborah Feingold
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk Wilco, Zutphen
ISBN 978 94 031 4730 7
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

*Voor mijn eigen heerlijk imperfecte gezin
waaraan wat mij betreft niets hoeft te veranderen*

PROLOOG

Wat Sarah zich een jaar later voornamelijk herinnerde, was dat ze wakker werd van gegiechel.

‘Ssst! Er wonen hier nog meer mensen. Mijn huisgenoten vinden het niet leuk als ik een man meebreng. Die saaie pieten vinden hun schoonheidsslaapje belangrijker.’

‘Dus we mogen geen lawaai maken? Ik mag bijvoorbeeld niet dít doen?’ Achter de deur van Sarahs slaapkamer klonk het geluid van een huilende wolf.

Weer gegiechel. Toen een bonk alsof iemand, en dat zou Heidi dan wel zijn, tegen de salontafel of de bank stootte.

‘Oeps,’ zei Heidi. ‘Nou ja, geeft niet, erg stil zou het toch niet blijven. Ik ben luidruchtig in bed en dat mag iedereen weten.’

De man: ‘Ik wíst dat ik van alle vrouwen aan de bar de juiste had gekozen. Ik hou ervan als vrouwen in bed luidruchtig zijn.’

Weer gegiechel, en nu een ander soort gebonk.

Sarah kreunde, rolde zich op haar buik op haar smalle matras en trok haar kussen over haar hoofd. In de kamer naast de hare deden Christy en Kelly vast hetzelfde. Heidi Raepuro was op het laatste moment aan hun huishouden toegevoegd. Een kennis van een kennis van een kennis, die ze alleen hadden genomen omdat ze bereid was extra te betalen voor een eigen slaapkamer in het appartement dat Sarah, Christy en Kelly, die elkaar al sinds hun eerste studiejaar kenden, zo graag hadden gewild. Op loopafstand van Boston College, met een erker, een parketvloer, pla-

fondornamenten, en drie slaapkamers. Toen Sarah hem voor het eerst had gezien, had ze het gevoel gekregen dat ze eindelijk volwassen was. Geen minikoelkast meer, geen studentenkamer waar je je kont niet kon keren. Geen kaal matras dat ze met haar twee jongere zusjes moest delen in een overbevolkte huurkazerne.

Alle avonden dat zij had zitten blokken terwijl anderen naar feestjes gingen of bezig waren de drugsfouten van hun hippieouders te herhalen, hadden eindelijk hun vruchten afgeworpen.

En er was nog een reden waarom ze verliefd was geworden op dit zonnige appartement. Nadat ze haar hele leven alles had moeten delen, delen, delen, bood deze flat haar het toppunt van luxe: een eigen kamer. Oké, hij was maar zo groot als een tweepersoonsmatras, eerder een kast dan een kamer, waarschijnlijk gecreëerd door een slinkse huiseigenaar die een driekamerflat had omgebouwd om de prijs van een vierkamerflat te kunnen vragen, maar dat maakte Sarah niets uit. Klein paste bij haar budget. Christy en Kelly deelden de grootste kamer, en nu hitsige Heidi wat extra's betaalde voor de derde kamer, was iedereen tevreden. Vooral Sarah, genesteld in haar minuscule paradijsje.

Behalve op avonden als deze.

Meer gebonk, dat nu gepaard ging met gekreun. Goeie god, Heidi wist niet van ophouden.

Een eigenaardig schrapend geluid.

'Hé,' zei Heidi met een hikje, hijgend van de inspanningen.

Sarah drukte het kussen nog wat steviger tegen haar oren.

'Wacht... Ik wil niet... Nee!'

Sarah hief haar hoofd op toen Heidi gilde. Hard, indringend, en...

Kan een gil ergens naar smaken? Vuur? As? De hete kaneel-snoepjes die Sarah als kind op het puntje van haar tong liet smelten?

Of is het eerder een kleur? Groen met gouden gegiechel, paars

met blauw gegrinnik, en dit? Gesmolten wit. Het verblindende wit dat je oogballen doet smelten en de haartjes op je armen verschroeien. Een kleur zo fel dat hij niet natuurlijk kan zijn en tot in je merg doordringt.

Zo gilde Heidi. In gesmolten wit.

Haar gekrijs doorboorde de dunne wanden en dreigde de ruiten te laten springen. Het deed Sarah recht overeind schieten.

Zonder zich daarna nog te kunnen verroeren.

Dit was het deel dat ze zich nog steeds niet goed kon herinneren. Zelfs niet na een jaar. De politie vroeg haar om details. Rechercheurs, een forensisch verpleegkundige, daarna andere onderzoekers, mensen gespecialiseerd in plaats en delict.

Ze kon hun alleen vertellen dat de avond was begonnen met groen met gouden gegiechel en geëindigd met gesmolten wit gegil. Heidi's gekrijs was het wilst en het heetst, maar was godzijdank barmhartig kort geweest.

Christy en Kelly. Twee meisjes in één kamer. Beste vriendinnen, ploeggenoten in het lacrosseteam. Gealarmeerd, gewapend, vechtend als leeuwinnen. Ze hadden met hun trofeeën gesmeten. Had de klap van metaal tegen een muur een smaak of een kleur? Nee, het was alleen een klap. Gevolgd door gegil, dat wel kleuren en smaken had. Angst, woede, wanhoop. Verbetenheid toen een van hen hem met haar lacrossestick probeerde te raken. Afgrijzen toen hij pareerde met een mes.

Hij stak Kelly in haar buik (las Sarah later in het verslag), maar Kelly greep zijn enkels en rolde zich tegen hem aan, om hem heen, als een menselijk gordeldier. Hij begon erop los te hakken, zijn mes afketsend op haar ribben, wat Christy in staat stelde een deken van het onderste bed te grissen en over hem heen te gooien. Even raakten zijn armen erin verward.

'Sarah!' gilden ze. 'Help! Bel de politie!'

Sarah belde. Ze herinnerde zich dat niet, maar op haar ver-

zoek werd het bandje later voor haar afgespeeld. Een opname van haar stem, bevend, zacht als een fluistering, toen ze het nummer van de alarmcentrale had gedraaid: 'Help ons, alstublieft, hij is hen aan het vermoorden. Hij gaat ons allemaal vermoorden.'

Ze had haar kamer verlaten. Ze moest wel. In haar kleine kamertje zou ze als de spreekwoordelijke rat in de val zitten. Ze moest open terrein zien te bereiken.

Om zich te beschermen?

Om haar vriendinnen te redden?

Ze wist het niet. Een vraag om over te piekeren in alle slape-loze nachten die nog zouden volgen.

Ze deed de deur van haar kamer open.

Sloop naar de slaapkamer van haar huisgenoten. Zag een hand in de deuropening, Kelly's gespreide vingers, en greep hem instinctief vast. Wilde ze haar vriendin in veiligheid slepen? Haar kiezen op elkaar zetten en hen een voor een naar de hal dragen? Er was geen tijd om een plan te maken. Ze moest het gewoon doen. Ze greep Kelly's hand en trok er uit alle macht aan.

En toen had ze een arm in haar handen. Alleen een arm.

Want als een meisje zich als een gordeldier rond de enkels van een krankzinnige bruuft krult, krijgt hij er blijkbaar op een gegeven moment genoeg van alleen maar op zijn slachtoffer in te hakken en hakt hij in plaats daarvan de armen eraf.

Weer gegil, recht tegenover haar. Christy, die nog vecht. Gevolgd door een smeekbede achter haar.

'Sarah...'

Ze wist niet waar ze moest kijken. Deze geluiden, deze dingen, deze nacht, ze registreerde niets. Was er niet toe in staat.

Langzaam, met Kelly's warme, natte arm tegen haar borst geklemd, draaide ze zich om naar de stem achter haar en zag Heidi, die uit haar slaapkamer was gekropen. De huid van haar naakte schouders leek zilver in het schijnsel van het licht dat

door het raam naar binnen viel. Ongeschonden, nog helemaal gaaf. Maar het blonde meisje zat voorovergebogen, met haar hand tegen haar buik gedrukt, en Sarah rook de geur van haar doorboorde darmen.

Weer een gil in de slaapkamer. Niet gesmolten wit. Lavarood. Pure razernij van een topatlete die weigerde in de bloei van haar leven geveld te worden.

En toen wist Sarah was ze moest doen. Ze keerde de mooie, domme, opengereten Heidi de rug toe. Ze verstevigde haar greep om de arm van de arme Kelly en wierp zich in de strijd.

Christy, in een hoek gedreven tegen het stapelbed, gewapend met haar lacrossestick. De krankzinnige bruuft, die zich van de deken had bevrijd, dansend rond het lijk aan zijn voeten. Hij amuseerde zich, had alle tijd van de wereld.

‘Pardon,’ zei Sarah.

Hij sprong op Christy af. Ze liet haar stick neerkomen. Hij draaide zich half om en stak het mes in de kwetsbare plek onder haar ribben. Een nat, zuigend geluid, gevolgd door Christy’s holle kreun. Toch haalde ze nog een keer uit met de stick. Ze raakte hem op de zijkant van zijn hoofd. Niet hard, maar hij deinsde evengoed even achteruit.

Geen gegil meer. Alleen de geluiden van uitputting. Iedereen stond te hijgen.

‘Pardon,’ zei Sarah nogmaals.

Opeens stond de man met het mes volkomen stil. Toen keek hij om, met een frons op zijn met bloed besmeurde gezicht. Sarah bleef naar hem kijken. Ze wilde hem zien. Zijn uiterlijk in zich opnemen. Anders kon dit allemaal niet echt zijn. Vooral niet dit moment, waarop ze beide handen naar voren stak en de afgehakte arm van haar vriendin aanbood aan de man die haar had vermoord.

Donker haar. Hoge jukbeenderen. Gebeeldhouwd gezicht. Helemaal het type dat Heidi gewend was mee te brengen uit het ca-

fé. Het type dat voor Sarah altijd te hoog gegrepen zou blijven.

'Je bent dit vergeten,' zei ze, met de arm voor zich uit.

('Wat?' Hier had de politieagente die als eerste met haar had gesproken haar verhaal onderbroken. 'Wát heb je gezegd?')

'Ik moest wel.' Sarah probeerde het aan de vrouw uit te leggen.

Behalve dat zoiets misschien niet viel uit te leggen. Ze had geweten dat ze iets moest doen. Hem laten ophouden. Hem storen. Al dat lavarode en gesmolten witte gegil laten verdwijnen. Daarom was ze de kamer binnengegaan en had ze hem het enige geboden dat ze te bieden had: Kelly's bloederige arm.)

Nu richtte hij zijn volledige aandacht op haar. Hij draaide zich om, met het druipende mes in zijn hand, zijn tanden ontbloot.

Ze zag hem naderen. Ze verroerde geen vin. Ze gilde niet. Ze voelde zich als een klein meisje dat in de keuken stond terwijl haar vader de ketel met kokend water van het fornuis tilde. 'Wat de fuck, teringwijf! Als ik jou om mijn centen vraag, dan geef je me mijn centen! Ik ben hier de baas. Doe wat ik zeg of ik smijt deze ketel in je lelijke smoel. Moet je zien of er dan nog iemand bereid is naar je om te kijken!'

Sla je ogen niet neer, maar zeg niets. Dat is wat ze door de jaren heen van haar moeder had geleerd. Als hij je pijn doet, dwing hem dan dat te doen terwijl hij je aankijkt.

De krankzinnige barbaar bleef vlak voor haar stilstaan, met het mes langs zijn zij. Ze rook het bloed op zijn wangen, de whiskygeur die uit zijn mond walmdde.

Toen zei hij: 'Ik wil je horen gillen.'

Langzaam, heel langzaam, hief hij het mes op. Hoger, hoger, hoger.

Achter hem probeerde Christy haar lacrossestick weer op te tillen. In beweging te komen. Het voordeel uit te buiten. Maar de stick gleed uit haar trillende vingers. Hij kletterde op de vloer terwijl zij in elkaar zakte. Een zucht, die van heel ver leek te komen:

geen vlammeende razernij van een topatlete, maar berusting. Zo voelde het dus als je ging sterven.

‘Ik wil je horen gillen,’ zei hij weer, zachtjes.

Sarah staarde hem aan en in zijn blik zag ze wat hij ging doen. Hij was niet haar stompzinnige vader. Hij werd niet gedreven door een opvliegend temperament en een slechte dronk. Nee, het jachtmes in zijn hand, het bloed op zijn gezicht. Hij genoot hiervan. Hij voelde geen schaamte, geen berouw. Heidi’s gegil, Christy’s manmoedige verzet, Sarahs zwijgende rebellie – hij had zich in jaren niet zo geamuseerd.

‘Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,’ hoorde ze zichzelf prevelen, ‘ik vrees geen kwaad.’

Toen deed ze haar ogen dicht en drukte het laatste stukje van Kelly tegen zich aan, terwijl hij met een lach, een gniffel van genoegen, het mes in een boog liet neerkomen, de punt gericht op haar borst.

Een knal. Twee, drie, vier, vijf. Pijn, haar schouder, haar borst, haar hals. Hij had haar geraakt, dacht ze, toen ze op de vloer ineenzakte. Niet met het mes. Hij had op haar geschoten. Maar dat kon niet kloppen...

Een verstikte snik achter haar, en toen de stank van de dood die steeds dichterbij kwam. Heidi sleepte zich over de parketvloer.

Met een klein vuurwapen in haar hand, zag Sarah nu. Heidi had een pistool.

‘Het spijt me,’ fluisterde Heidi. Ze huilde. De tranen mengden zich met het bloed op haar wangen. ‘Ik had... nooit...’

‘Ssst,’ zei Sarah.

Heidi legde haar hoofd op Sarahs schouder. Sarah kromp ineen; Heidi’s kogels hadden haar geraakt toen ze op hem had geschoten. Maar dat leek nu niet veel meer uit te maken. Bloed hoopte zich op in haar keel, bloed stroomde uit haar rug, zoveel pijn, maar het leek ver weg, abstract.

*De barbaar lag stil. Het gesmolten witte gegil was verstomd.
Nu was er alleen dit. Een laatste ogenblik.*

Sarah en Heidi legden allebei een hand op Kelly's arm.

'Het spijt me,' mompelde Heidi weer.

Sarah hoorde haar laatste rochelende ademhaling.

'Ik vrees geen kwaad,' fluisterde ze toen het stil was. 'Ik vrees geen kwaad, ik vrees geen kwaad, ik vrees geen kwaad.'

Eindelijk drong de politie de flat binnen. Met ambulanceverplegers in hun kielzog.

'Jezus.' De eerste agente bleef midden in de flat als verstijfd staan.

'Ik vrees geen kwaad,' zei Sarah tegen haar.

Weer bood ze, met beide handen, Kelly's arm aan.

Wat ze zich een jaar later voornamelijk herinnerde, was dat ze wakker werd van gegiechel.

Kan een gil ergens naar smaken? Vuur? As? De hete kaneel-snoepjes die Sarah als kind op het puntje van haar tong liet smelten?

'Pardon. Je bent dit vergeten.'

Onderdrukt gegiechel. Gesmolten wit gegil.

Ik vrees geen kwaad...

Een jaar later, een jaar later, een jaar later...

Er klopte iemand op de deur. Hard. En toen wéér.

Sarah schrok wakker in haar kleine eenkamerflat. Badend in het zweet, amechtig hijgend. Ze bleef doodstil liggen, oren gespitst. Weer werd er geklopt. Gebónsd. Iemand eiste toegang.

Langzaam stak ze haar hand uit naar de bovenste la van haar nachtkastje. Geen mes lag daar verborgen. Ze kon niet eens naar een scherp lemmet kijken. Geen pistool. Ze had het geprobeerd, maar haar handen trilden te veel. In plaats daarvan: een busje pepperspray. Bedoeld om beren af te schrikken als je door het bos liep, verkrijgbaar in alle winkels waar ze kampeerspullen verkochten. Ze had overal in haar flat van die busjes liggen. Ze had er in elke tas een.

Ze haalde het uit de lade en stond geruisloos op. Weer werd er geklopt.

Ze bleef staan. Ze rook de muffe geur van haar zweet en angst. Elke nacht was het raak.

Een gil had wel degelijk een kleur. Dat was het enige wat ze nu nog echt begreep. Elke gil had een kleur en zij kende inmiddels alle tinten van de wanhoop.

‘Ik vrees geen kwaad,’ zei Sarah tegen zichzelf toen ze door het spionnetje naar de zwak verlichte hal keek.

Een vrouw. Achter in de twintig, misschien begin dertig, in een spijkerbroek en sweatshirt. Ze zag eruit als iemand die Sarah zou moeten kennen. Iemand die ze misschien ooit had ontmoet. Al was twee uur ’s nachts geen tijdstip waarop je bij iemand op bezoek ging.

‘Wees niet bang,’ zei de vrouw, die blijkbaar voelde dat Sarah haar bekeek. Ze hief beide handen op, alsof ze wilde aantonen dat ze niet gewapend was. ‘Ik zal je niks doen.’

‘Wie ben je?’

‘Tja, om daarachter te komen moet je de deur opendoen. Zo werkt dat. Ik ben gekomen om je te helpen, maar je moet zelf de eerste stap zetten.’

‘Ik vrees geen kwaad,’ zei Sarah, met het busje pepperspray in haar vuist.

‘Dat is dom,’ zei de vrouw. ‘Er is heel veel kwaad op de wereld. Angst beschermt ons.’

‘Wie b n jij?’

‘Iemand die hier niet de hele nacht blijft staan. Je moet kiezen, Sarah. Je kunt je achter doodoeners blijven verschuilen, of de wereld een tikje beter maken.’

Sarah aarzelde. Maar toen tastten haar vingers naar het eerste slot. Het tweede. Het derde. De vrouw had iets. Het zat hem niet zozeer in wat ze zei, maar in haar houding.

Christy, dacht ze opeens. De vrouw had dezelfde houding als Christy had gehad. Uitdagend, bereid om het tegen de hele wereld op te nemen.

Langzaam, heel langzaam, deed Sarah de deur open, tot ze oog in oog stond met haar onverwachte gast.

‘Niet gek, pepperspray,’ zei de vrouw. Ze liep de kleine flat in. Draaide zich om haar as, keek om zich heen. Knikte, alsof dit precies was wat ze had verwacht.

Ze draaide zich weer om naar Sarah en stak haar hand uit.

‘Ik ben Flora Dane,’ kondigde ze aan. ‘Een jaar geleden ben je erin geslaagd in leven te blijven. Nu ga ik je leren weer te leven.’

HOOFDSTUK I

Schitterende herfstdag. Dat was het probleem. Brigadier D.D. Warren wist uit ervaring dat dergelijke dagen niet te vertrouwen waren. Maar toen Jack, haar zoontje van vijf, lacherig van de opwinding zijn sweatshirt aantrok en haar man Alex, expert in het onderzoek van plaatsen delict, glimlachend een rugzak van L.L. Bean uit de kast haalde, kwam ze van de weeromstuit zelf ook in de stemming. Appels plukken. Een van die eigenaardige tradities waar hun gezin nu ook aan ging meedoen. In alle vroegte, op deze frisse, zonnige herfstochtend. Eerst appels plukken en daarna naar het dierenasiel voor het lang verwachte bezoek.

Hond.

Met een hoofdletter H.

Jack zeurde al om een hond sinds hij had leren praten en de afgelopen maanden had hij steeds meer steun gekregen van Alex.

‘Het is goed voor een kind om een huisdier te hebben,’ had Alex geduldig aan D.D. uitgelegd. ‘Het kweekt verantwoordelijkheidsgevoel.’

‘We zijn nooit thuis. Hoe kunnen we dat verantwoordelijkheidsgevoel kweken als we nooit thuis zijn?’

‘Correctie. Jij bent nooit thuis. Jack en ik daarentegen...’

Stoot onder de gordel, had D.D. op dat moment gedacht. Maar was de waarheid dat niet altijd? Dus: een Hond. Voor

haar kleine jongen die nu door het dolle heen was. En voor haar charmante en nog altijd onweerstaanbare echtgenoot. Voorwaarde: het mormel in kwestie moest door hen alle drie worden goedgekeurd.

D.D. zag een aandoenlijk jong hondje dat speels haar halve huisraad zou opvreten, echt niet zitten. Een volwassen pitbull met waakse ogen, daarentegen... Voor de trouwe aard en het pittige karakter van een pitbull had ze niets dan bewondering. Een teefje, twee of drie jaar oud, had ze al besloten. Jong genoeg om met Jack te willen spelen en zich aan hun gezin te hechten, oud genoeg om snel door te hebben dat het haar taak was te dienen en te beschermen. D.D. zag al helemaal voor zich hoe zij en dit theoretische pitbullteefje zwijgend tot de verstandhouding kwamen dat het dier haar zoon te allen tijde zou bewaken.

Schitterende herfstdag. Appels plukken, Hond uitzoeken, gevolgd door chaos en ordeloosheid, typerend voor een gezin met een zoon van vijf.

Typerend was ook dat precies op het moment dat ze haar favoriete karamelkleurige leren jasje van de kapstok pakte haar telefoon ging. Die van haar werk. En meteen daarna die van haarzelf. Ze keek eerst naar de werktelefoon, toen naar haar eigen mobieltje.

‘Ver...’ Ze hield zich net op tijd in. ‘...hip.’

Jack verstijfde en stak meteen pruilend zijn onderlip naar voren. Op Alex’ gezicht was meer begrip te bespeuren.

‘Rode stip,’ zei ze zachtjes. De tekst op haar werktelefoon. Recherchetaal voor alle hens aan dek. Op het adres dat naar haar telefoon was gestuurd, was iets gebeurd wat het noodzakelijk maakte dat alle beschikbare rechercheurs van Boston onmiddellijk kwamen opdruiven.

Tegenwoordig dacht je bij zo’n melding allereerst aan een terreurdaad. Phil, haar voormalige teamgenoot die nu teamlei-

der was, had een extra berichtje naar haar privételefoon gestuurd. Een empathische waarschuwing van ouders onder elkaar.

Gezin, had hij getypt. En, meer specifiek: *Kinderen*.

Schitterende herfstdag.

Ze had het kunnen weten.

D.D. liet Alex en Jack vertrekken om appels te plukken en Hond uit te zoeken. Waarna Hond lid zou worden van een gezin dat eigenlijk nooit helemaal het hare was. Want zelfs nadat ze verliefd was geworden en tot haar stomme verwondering zelfs een kind had gekregen, bleef ze in haar hart wat ze altijd was geweest: een rechercheur die in de eerste plaats getrouwd was met haar werk.

Alex, ouder en wijzer toen ze elkaar leerden kennen, zwoer dat hij er begrip voor had. Hij zei dat hij evengoed van haar hield. Kleine jongetjes, ondervond D.D. dagelijks, waren minder makkelijk te overtuigen. Jack kon niet terugvallen op jarenlange ervaring. Hij was vijf, hij hield van zijn moeder en hij vond het vreselijk als ze werd weggeroepen.

Met Hond in het vooruitzicht werd een driftbui voorkomen, en daar zou D.D. blij om moeten zijn, maar het maakte haar eerlijk gezegd een beetje triest. Dat ze zo makkelijk te vervangen was. En dat ook deze zaterdag een dag zou zijn die haar man en haar zoon samen beleefden, terwijl zij straks genoeg zou moeten nemen met de foto's.

Wie had gezegd dat je niet álles kon hebben, had gelijk.

En toch...

Toch ging haar hart sneller kloppen toen ze het zwaailicht aanzette en op weg ging naar Brighton, Massachusetts. Ze voelde angst, zeker wel, want sinds ze zelf moeder was, waren misdrijven waar kinderen bij betrokken waren, nog moeilijker te verteren. En dit was een rode stip. Een melding die alle hens

aan dek vereiste, wat per definitie inhield dat het ging om iets wat veelomvattender was dan een vermoord gezin of een moord-zelfmoord, of welke officiële term de criminologen daar ook aan gaven. Rode stip was de code voor een ingewikkelde zaak waarvoor spoed was vereist, de code voor een zich nog ontwikkelende crisissituatie.

En als ze heel eerlijk was? D.D. lééfde voor dit werk. Alex wist dat en had er begrip voor.

Op deze mooie zaterdag zat het verkeer in de binnenstad nu al muurvast. Toen ze vanaf de Mass Pike afdaalde naar de bochtige straten van het dichtbevolkte Brighton moest ze veelvuldig van haar sirene gebruikmaken om de andere weggebruikers aan de kant te krijgen, en zoals altijd waren er een paar die haar ijskoud negeerden.

Ze zigzagde door straten met bescheiden rijtjeshuizen en flatgebouwen. Brighton was ooit het Little Cambridge van Boston geweest. De bevolking was nog steeds overwegend blank, vrij jong en goed geschoold. Toch was dit, net zoals alle te dichtbevolkte stadswijken, een microklimaat van winnaars en verliezers. Lommerrijke boulevards met gerestaureerde herenhuizen waarvoor je een bedrag van zeven cijfers moest neertellen, maar ook veel smallere straten met verwaarloosde *triple-deckers* met verzakkende funderingen, vaak opgedeeld in minuscule flats waarvoor men drie of vier keer zoveel huur betaalde als D.D. aan hypotheek voor hun huis in een van de buitenwijken.

In het hart van de wijk stond het St. Elizabeth's Medical Center, en daar koerste D.D. op af. Niet ver ervandaan zag ze aan een groot aantal politieauto's en hulpvoertuigen dat ze haar bestemming had bereikt. Het had geen zin de smalle straat in te rijden. Bovendien stond er op de hoek een agent die verkeer omleidde. Ze stopte en liet hem haar penning zien.

'U kunt het best nog één straat doorrijden,' zei hij. 'Parkeer maar ergens op de stoep.'

D.D. knikte. In Boston gold een ongeschreven wet dat de politie altijd op de stoep mocht parkeren.

Ze reed de volgende straat in, wurmde haar wagen tussen twee politieauto's en bleef een ogenblik zitten om diep adem te halen.

Wat ze ook te zien zou krijgen, het was niet haar taak iets te voelen. Het was haar taak een misdaad op te lossen.

Ze deed haar portier open en ging aan de slag.

Het huis in kwestie was snel gevonden, al was het maar vanwege het gele afzetlint. Voor de deur stond een busje van de forensische recherche. In de rangorde van winnaars en verliezers bezette het huis geen hoge plek. Het was een kleine woning van twee verdiepingen, die nogal in het niet viel tussen de twee veel imposantere panden aan weerskanten. Het had verschoten groene gevelbekleding en een omheining van harmonicagaas, wat je in deze buurt niet vaak zag omdat de tuintjes daar eigenlijk te klein voor waren. Aan het hek hingen meerdere bordjes met PAS OP VOOR DE HOND.

Ook dat nog, dacht ze. Ik ontkom vandaag niet aan honden.

Ze drong door een menigte nieuwsgierigen en liet voor de tweede keer die dag haar penning zien, ditmaal aan de agent die bij het roestige hek op wacht stond en haar naam plichtsgetrouw in zijn logboek noteerde. Phil stond bij de open voordeur op haar te wachten.

‘Een gezin,’ zei hij zodra ze binnen gehoorsafstand was. ‘Twee volwassenen, drie kinderen, twee honden. De melding kwam om even over negenen. Er waren schoten gehoord. De agenten die poolshoogte gingen nemen, troffen vier slachtoffers aan. Het oudste kind, een meisje van zestien, en de twee honden worden vermist.’

‘Misschien is het meisje de honden aan het uitlaten?’ vroeg

D.D. met een opgetrokken wenkbrauw. ‘En worden ze daarom vermist?’

‘Zou kunnen, al zijn ze dan wel erg lang weg. Er is een opsporingsbericht voor haar uitgestuurd, Roxanna Baez, één meter vijfenvijftig, Latijns-Amerikaans, lang donkerbruin haar. We hebben ook voor de honden een bericht uitgestuurd. Twee bejaarde Bretonse spaniëls die, om het nog wat interessanter te maken, beiden blind schijnen te zijn.’

‘Oké’ D.D. keek op haar horloge. Het was even voor tien. Er was bijna een uur verstreken sinds de melding over de schoten was binnengekomen. Een uur was inderdaad nogal lang om twee blinde honden uit te laten. Bovendien zou je denken dat al die politieauto’s met zwaailichten het meisje wel zouden zijn opgevangen.

‘Agenten zijn bezig de omgeving uit te kammen. Rechercheurs doen navraag bij de omwonenden. Je kent de gang van zaken.’

Die kende D.D. inderdaad. In situaties als deze, als er bovendien een tiener ontbrak die misschien gewoon de honden uitliet maar net zo goed ontvoerd kon zijn, was het zaak snel zo veel mogelijk informatie te vergaren. De agenten in uniform waren de voetsoldaten, die uitkeken naar een meisje met twee honden. De rechercheurs hadden de veel lastiger taak bij de omwonenden aan te bellen en beleefd maar doortastend te vragen of ze even een kijkje in hun huis mochten nemen. Wie weigerde, zou later aan de tand worden gevoeld, tenzij het meisje opeens kwam opdagen en zich afvroeg wat de politie bij haar thuis te zoeken had.

D.D.’s taak in deze chaos? De informatie beoordelen en een strategie bedenken. Hadden ze te maken met een afgerond incident, de jammerlijke moord op vier leden van een gezin, terwijl het vijfde gezinslid aan de dader was ontsnapt? Of was hier sprake van een nog voortdurende crisissituatie, waarbij vier

mensen waren vermoord en één ontvoerd? In dat geval zou Phils opsporingsbericht worden gewijzigd in een Amber Alert, en zouden alle politiekorpsen van New England in staat van paraatheid worden gebracht.

Het misdrijf was een uur oud. Dat wilde zeggen dat D.D. al een uur achterliep.

Ze volgde Phil naar binnen. De gang was niet meer dan anderhalve meter lang. Er stond een donkerrood bankje, dat half schuilging onder een massa jassen en schoenen. Een kapstok met nog meer jassen, en een hoge plank met rieten manden, waarschijnlijk voor mutsen en handschoenen. Een krap huis voor zo'n groot gezin en dat was in deze gang al merkbaar. Ze moest over een paar kindersneakers heen stappen, donkerblauw met knipperlichtjes aan de zijkanten. Die zou Jack ook wel mooi vinden.

Maar aan zulke dingen moest ze nu niet denken.

Aan het eind van de gang, recht tegenover de voordeur, was de woonkamer. D.D. zag een glanzende hardhouten vloer – klaarblijkelijk recentelijk opgeknapt – en een redelijk nieuwe flatscreentelevisie en een donkergrijze L-vormige bank met rode sierkussens. Op de bank zat een man van middelbare leeftijd, met zijn hoofd naar voren geknikt en op zijn borst drie ronde rode vlekken, die griezelig goed bij de kussentjes pasten.

Een fotograaf van de forensische recherche was druk bezig foto's te maken. D.D. hief groetend haar hand op. De fotograaf knikte kort.

‘Charlie Boyd,’ zei Phil, met een gebaar naar het lijk. ‘Vijfenvertig, aannemer van beroep, eigenaar van het huis. Volgens de burens heeft hij het pand een paar jaar geleden gekocht en was hij bezig het op te knappen.’

‘Vandaar de vloer,’ zei D.D. Zonder de fotograaf te storen liep ze iets dichters naar het slachtoffer om te kijken of er rond de wonden schroefsporen te zien waren. Geen zichtbare kruit-

sporen, geen pistool dat veelzeggend tussen de slappe vingers van de man hing. Maar het was dan ook erg moeilijk om zelfmoord te plegen door jezelf driemaal in de borst te schieten.

Phil liep door; ze volgde hem. Via een brede doorgang kwamen ze in een kleine keuken met veel witgeschilderde kastjes, maar weinig aanrechtoppervlakte. Ze wurmden zich langs een rechthoekige tafel die net te groot was voor de keuken en waarschijnlijk net te klein voor een gezin met drie kinderen. Op het felgekleurde, gebloemde tafelkleed stonden tassen met boodschappen.

Dat bracht hen bij lijk nummer twee. Een vrouw van middelbare leeftijd, die links van de tafel, voor een geopend kastje, was neergeschoten. Ze lag op haar zij. Dicht bij haar hand lag een blik champignon-roomsoep. Ook in dit geval was er sprake van meerdere ingangswonden en ontbraken schroeisporen, wat wilde zeggen dat ze niet van heel dichtbij was doodgeschoten.

‘Juanita Baez, achtendertig, verpleegkundige, deed nachtdienst in het St. Elizabeth’s,’ dreunde Phil op. ‘Ze is vorig jaar bij Charlie ingetrokken, en zij is de moeder van de drie kinderen.’

D.D. knikte. Ze maakte aantekeningen, in willekeurige volgorde. Dat Juanita Baez, zelfs nu ze dood was, het glanzende haar en de tere beenderstructuur had die aangaf dat ze een mooie vrouw was geweest. Dat de achterdeur een groot raam en een stevig slot had, maar openstond. Dat Juanita in haar borst was geschoten, niet in haar rug, alsof ze zich had omgedraaid en oog in oog was komen te staan met haar moordenaar.

Tot slot: dat haar zwartleren handtas op de tafel lag, met de rits dicht, ogenschijnlijk onaangeraakt. En dat de kwalitatief goede elektronische apparatuur in de woonkamer niet was gestolen.